

Адвентистський ВІСНИК

№ 4 (370)
Квітень 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ВСЯКОЕ ЛИ ДОБРОЕ ДЕЛО ЯВЛЯЕТСЯ ДОБРЫМ?

Господь очень высоко поднимает планку ценности и значимости благих дел, совершаемых Его детьми. Говоря о критерии, определяющем готовность или же неготовность человека к вечности, Иисус упоминает именно добрые дела. Бог воспринимает добро или зло, сделанное Его детям, как поступок, совершенный в Его адрес. Именно Господь является конечным адресатом наших добрых дел. Сами по себе добрые дела не являются пропуском в вечность. Они лишь свидетельствуют о готовности или же не готовности конкретного человека к возвращению в Небесные обители. Добрые дела, совершаемые возрожденным христианином, – это не акция, они не могут иметь одноразовый характер. Их невозможно «накопить» на будущее, чтобы впоследствии с их помощью покрыть греховные поступки.

2

Обітниця Богові
та людям

6

Усі герої померли,
а Він живий

8

Твоя местная
Церковь –
какая она?

11

Не кради

15

ВСЯКОЕ ЛИ ДОБРОЕ ДЕЛО ЯВЛЯЕТСЯ ДОБРЫМ?

Нравятся ли вам добрые дела? Что вам доставляет большую радость: когда добрый поступок совершается для вас или же когда вы сами имеете возможность сделать кому-то добро?

Пласидо Доминго
и Хосе Каррерас

свидетельствует о том, что нашелся тот, кто помог пострадавшему, потратил время, чтобы перевязать его рану, отнести потерпевшего в безопасное место, и заботился о нем до тех пор, пока кость не срослась. На основании этого Мид сделала вывод, что именно милосердие является признаком зарождения цивилизации.

Оказание помощи другому – не просто признак цивилизованного общества, это показатель подлинной человечности. В этом заключается наше предназначение. Антон Чехов сказал: «Пока человек чувствует боль, он жив. Пока человек чувствует чужую боль – он остается человеком». Сегодня нам крайне важно оставаться людьми: не просто чувствовать свою боль, делясь ею с окружающими (это самое легкое, что можно сделать), но научиться чувствовать чужую боль и реагировать на нее.

У каждого творения Божьего есть свое предназначение, и человек – не исключение. Согласно книге Бытие, человеку надлежало производить себе подобных, обладать землей и владеть над Божьим творением на Земле. В этом мире человек призван был стать представителем Творца. Однако грехопадение первых людей разрушило первоначальный Божий план. Грех не просто сломал «бедренную кость» человека, он искалечил дух, душу и тело человеческой личности. Люди утратили способность выполнять данное им Богом поручение. К счастью, у Господа был План восстановления падшего человечества, восставшего против своего Создателя. «Бог определил нас не на гнев, но к получению спасения через Господа нашего Иисуса Христа» (1 Фес. 5:9). Бог решил не выбросить «сломавшихся» людей, а «починить» их, чтобы те вновь могли исполнять свое предназначение. «Ибо мы – Его творение, созданы во Христе Иисусе на добрые дела, которые Бог предназначил нам исполнять» (Еф. 2:10). Здесь мы снова видим

отсылку к моменту сотворения. Нам конкретно показано, что обновленный Иисусом человек вновь обретает предназначение, которое заключается в том, чтобы исполнять волю Божью, делать другим добро, тем самым транслируя в мир частичку сущности, полученную им от Господа. Этого Бог ожидает от каждого, кто претендует на то, чтобы называться Его сыном или дочерью.

Когда человек рождается свыше, Бог вкладывает способность творить добро. Насколько значимой является работа Духа Святого в нашей жизни? С этого момента совершение добрых дел для нас становится естественным.

ДОБРЫЕ ДЕЛА НЕ ЯВЛЯЮТСЯ ПРОПУСКОМ В ВЕЧНОСТЬ

Добрые дела – это не то, что мы совершаем бессознательно. Это осознанный выбор каждого человека, это вызов, с которым мы сталкиваемся ежедневно. В современном обществе существует пословица: «Не делай добра, не получишь зла». Иногда лукавый действительно подстраивает обстоятельства таким образом, что человек, совершивший добрый поступок, впоследствии в свой адрес пожинает зло. Тем не менее Иисус оставил нам иной принцип. В Нагорной проповеди мы находим следующие слова: «Так да светит свет ваш пред людьми, чтобы они видели ваши добрые дела и прославляли Отца вашего Небесного» (Мф. 5:16).

Находясь в церкви, «светить» очень легко. Пребывая в окружении людей, разделяющих наши взгляды, имеющих те же цели, мы самообаяние. Однако Бог призывает нас «светить» за пределами Молитвенных домов. Мир, в котором за душу каждого человека ведется Великая борьба, нуждается в том, чтобы увидеть вашу доброту. Возможно, некоторые люди будут предвзято настроены против

Недавно, когда я проезжал по городу на автомобиле, мое внимание привлек один из билбордов. На нем красовался лозунг: «Ни дня без доброго дела!» Его непросто воплотить в жизнь. Бывают дни, когда мы не слышим от других слов благодарности, и это не добавляет нам оптимизма. Когда же люди по достоинству ценят наше доброе к ним отношение, мы расцветаем. Говорят, в такие моменты в жизни человека земное соединяется с небесным. Тогда наше существование наполняется истинным смыслом.

«Помогать другому человеку во время трудного периода – это тот поступок, с которого начинается цивилизация», – сказала антрополог Маргарет Мид. Ее высказывание особенно актуально в такие сложные периоды, как сейчас.

БЕДРЕННАЯ КОСТЬ, КОТОРАЯ БЫЛА СЛОМАНА, А ЗАТЕМ СРОСЛАСЬ

Много лет назад Мид задала студентам вопрос о том, что они считают первичным признаком цивилизации. Кто-то из молодых людей предположил, что это могут быть рыболовные крючки, другой сказал, что о зарождении цивилизации свидетельствуют глиняная посуда и обработанные камни. Выслушав ответы, Мид возразила, что истоки цивилизации следует искать не в этом. «Первым признаком зарождения цивилизации в древнем мире является бедренная кость, которая была сломана, а затем срослась», – сказала она. Улавливаете ли вы ход мыслей антрополога? В первобытном обществе у человека, сломавшего ногу, почти не было шансов на выживание. Бедренная кость срастается довольно долго. В этот период человек не мог убежать от опасности, самостоятельно добывать пищу. Поэтому сросшаяся бедренная кость, выявленная во время раскопок,

вас, но именно им вы призваны «светить», чтобы, увидев ваше доброе отношение, они прославили Небесного Отца. От каждого из нас зависит, какое свидетельство о Боге мы несем в этот мир.

Целью наших добрых свершений должно стать привлечение внимания окружающих не к себе, но к Богу, Который является Подателем всех благ. Это непросто, ведь, поступая хорошо, мы подсознательно ожидаем благодарности в свой адрес.

Всякое ли доброе дело является добрым в глазах Бога? Господь очень высоко поднимает планку ценности и значимости благих дел, совершаемых Его детьми. Говоря о критерии, определяющем готовность или же неготовность человека к вечности, Иисус упоминает именно добрые дела. В Библии сказано: *«И Царь скажет им в ответ: "истинно говорю вам: так как вы сделали это одному из сих братьев Моих меньших, то сделали Мне"»* (Мф. 25:40). В Мф. 25:31–46 говорится о разделении людей на две категории: тех, кто творил добро ближним, и тех, кто этого не делал. Бог воспринимает добро или зло, сделанное Его детям, как поступок, совершенный в Его адрес. Именно Господь является конечным адресатом наших добрых дел. Заметьте, что сами по себе добрые дела не являются пропуском в вечность. Они лишь свидетельствуют о готовности или же не готовности конкретного человека к возвращению в Небесные обители.

Мотивы добрых дел

Подлинная ценность каждого доброго поступка в Божьих глазах зависит от мотивов, движущих тем, кто его совершает. К сожалению, человек, проявляющий добродетель, может в то же время быть бесконечно далек от Бога. Все потому, что движущей силой его поступков являются гордыня и эгоизм.

Люди, находящиеся в тесной связи с Богом, будут проявлять усердие в добрых делах и не останутся безразличными к чужой нужде. Истинная добродетель является неоспоримым свидетельством в пользу единения человека и Бога. Однажды Спаситель сказал: *«Отец Мой доныне делает, и Я делаю»* (Ин. 5:17).

Обратим внимание на несколько важных аспектов добродетели.

● **Христос должен стать для нас Примером.** В Нем не было двойственности и лукавства. Иисус был человеком слова. Евангелие пронизано Его добротой и милосердием. Прокаженные, слепые, бесноватые, увечные, отягченные грешниками – люди, на личном опыте ощутившие Божественную добродетель. При этом Иисус не стремился обрести популярность. Вспомните, как Он, исцелив прокаженного и двух слепых, просил их

«Мы можем с готовностью и рвением участвовать в богослужении, но при этом быть совершенно не приспособленными к тому, чтобы служить Богу за пределами Дома молитвы».

никому не рассказывать об этом, но пойти и принести дар Господу в знак благодарности за исцеление (см. Мф. 8:1–4; Мф. 9:30). Это не было случайностью. Все, что делал и говорил Иисус, направляло внимание людей к Отцу Небесному, Подателю всех благ. Он позиционировал Себя как инструмент в руках Неба. Поэтому сегодня, делая то доброе, к чему нас побуждает Дух Святой, давайте помнить, что мы – всего лишь инструменты в Божьих руках. Недаром апостол Павел пишет: *«И все, что вы делаете словом или делом, все делайте во имя Господа Иисуса Христа, благодаря через Него Бога и Отца... И все, что делаете, делайте от души, как для Господа, а не для людей»* (Кол. 3:17, 23). Пусть каждое ваше доброе слово или дело будут по-настоящему добрыми, идут от души и направляют взор получателя к его Создателю и Искупителю.

● **Добрые дела не являются способом заслужить похвалу людей и Бога.** Это готовность отдавать, не ожидая взамен ни льгот, ни почестей. Недавно прочел одно высказывание: *«Добро делается тихо, все остальное – это театр»*. Если все остальное – театр, то мы – актеры. Не превращается ли наше христианство в театр? С детства я помню историю о школьнике, который переводил пожилых людей через дорогу, взамен прося тех сходить в школу и рассказать о его поступке.

● **Делая добро, мы не накапливаем бонусов в Божьих глазах.** Добродетель – индикатор того, согласована ли наша жизнь с Евангелием. Добрые дела – не театр, это образ жизни спасенного человека, который становится каналом трансляции Божьей благодати в этот мир. Сегодня мир открыл множество возможностей для служения людям. Вспомним хотя бы труд волонтеров. Люди, не входящие в группу риска, в период пандемии посвящали немало времени и сил тому, чтобы снабдить нуждающихся продуктами и медикаментами. Выполняя

свое предназначение, многие рисковали собственным здоровьем. Такие действия прославляют Бога. Однако были и те, кто помогал людям ради эффектного снимка, впоследствии опубликованного в социальных сетях. Кого стремились прославить эти люди? Учитесь быть подлинными христианами, умеющими делать добро тихо.

● **Добрые дела – это не реклама Бога.** Это всего лишь отражение подлинной духовной сущности того, кто их совершает. Притча о добром самарянине содержит хороший урок. Священник, левит и самарянин направлялись по своим делам. Но только один из них оказался готовым к выполнению самого важного дела – своего предназначения. Лишь сердце самарянина было наполнено жалостью и состраданием. Эти чувства в сердце грешника может вложить только Бог, но для этого Ему необходимо наше согласие.

Священник и левит были наполнены чем-то другим: острым чувством опасности, благоразумием, осторожностью и здравомыслием. Отправляясь в путь, важно располагать этими качествами. У этих людей было важное дело. Священник и левит в полной мере были готовы служить Богу в храме, но оказались совершенно не готовы послужить Ему там, где в тот момент были более всего нужны – на дороге.

Мы можем с готовностью и рвением участвовать в богослужении, но при этом быть совершенно неприспособленными к тому, чтобы служить Ему за пределами Дома молитвы. Не случайно у самарянина оказалось то, чего не было у священника и левита. Масло и вино, которое этот человек возлил на раны пострадавшего, являлись элементами жертвоприношения. Доброе дело, совершенное им, было подлинной жертвой с его стороны. Он не пожалел собственного времени, сил и средств, чтобы помочь пострадавшему. После того как они приехали в гостиницу, самарянин не переложил заботу о бедняге на плечи его соплеменников, не потребовал возместить ему расходы. Возлив масло и вино на раны несчастного, самарянин тем самым принял участие в священнодействии. Совершая добрый поступок, мы также участвуем в священнодействии. Вот почему Иисус поставил самарянина в пример законнику.

Не одноразовая акция

Говоря о мотивах добрых дел, Иисус упоминает еще один важный принцип. *«Смотрите, не творите милостыни вашей пред людьми с тем, чтобы они видели вас: иначе не будет вам награды от Отца вашего Небесного. Итак, когда творишь милостыню, не труби*

Наше життя складається з різних обставин, і дуже часто ми їх класифікуємо, називаємо вдалими чи невдалими, щасливими чи нещасливими. Ми рідко просто милуємося присутністю Бога в нашому житті.

**Я боюся стати
таким, як дорослі,
яких ніщо
не цікавить,
крім цифр...**

ПРОСТО ЗРОБИ ЦЕ...

Коли я звершував служіння керівника конференції, до мене зателефонувала секретарка Дивізіону, дівчина з милим голосом. Вона сказала, що сьогодні день, коли вони моляться за нашу конференцію, і попросила озвучити молитовні прохання конференції, розповісти досвіди служіння і подяки Богу. Я розповів, що ми посвятили Дім молитви в такому-то місті, у нас було хрещення і ми вдячні Богу за велику групу новохрещених у такому-то місті. Ми вдячні Господу за велике дитяче табірне зібрання. Секретарка подякувала і запитала: «Можливо, у вас є особливі досвіди, якими могли б поділитися з нами?» Я знову перелічив, що посвятили Богу Дім молитви, хрестили людей, провели дитяче табірне зібрання. Вона сказала, що вже записала, але, можливо, у нас є особливий досвід. Я відповів, що, на жаль, ми нікого не воскресили останнім часом, не зцілили цього тижня.

Після цього діалогу я подумав: «Чому, коли тебе просять розповісти досвід із Богом, люди очікують почути якусь сенсацію, наче саме це може надихнути нас і підтримати нашу віру? А те, що Бог щодня, піклуючись про нас, продовжує наше життя, являє нам Себе як люблячого Отця, коли відкриває перед нами глибини істини, здається нам природним, рутинним».

Так само можна дивитися на навколишній світ. Головний герой книги А. Екзюпері «Маленький принц» подорожує Галактикою, відвідує планети. Якось на одній планеті він зустрів астронома, який перелічував зорі. Маленький принц запитав: «Навіщо ти це робиш?» Астроном відповідає, що всі зорі мають бути полічені. Маленький принц здивовано говорить: «Я думав, що зорі створені для того, щоб ними милуватися. Чому ви, дорослі, хочете все поррахувати, усе проаналізувати, кваліфікувати, систематизувати. Чому

ви не вмієте милуватися? Дорослі дуже люблять цифри. Коли розповідаєш їм, що в тебе з'явився новий друг, вони ніколи не запитують про найголовніше. Одразу вони не запитують: «А який у нього голос? У які ігри він любить грати? Чи колекціонує метеликів?» Вони запитують: «Скільки йому років? Скільки в нього братів?»».

Незважаючи ні на що, милуйтеся присутністю Бога у вашому житті! Насолоджуйтеся тим, що Він відкриває вам Свою волю, виявляє любов! Адже багатьом людям саме цього й не вистачає, хоч живуть у достатку.

Пункт роздачі здоров'я

В одній відомій біблійній історії написано: «Після цього було юдейське свято, й Ісус прийшов у Єрусалим. Є в Єрусалимі біля Овечої брами купальня, що по-юдейському називається Витезда, вона має п'ять критих входів. У них лежало багато недужих, сліпих, кривих, сухих, які очікували руху води. Бо ангел Господній час від часу сходить до купальні й збурював воду. Хто перший заходив після збурення води, той ставав здоровим, хоч би якою була його недуга. Був там один чоловік, що тридцять вісім років нездужав. Ісус, побачивши його, як лежав, і знаючи, що довго він уже хворіє, каже йому: Чи ти хочеш стати здоровим? Хворий відповів йому: Пане, не маю людини, яка вкинула б мене до купальні, коли забурлить вода. Коли ж я приходжу, то інший уже заходить раніше за мене. Каже йому Ісус: Устань, візьми постіль свою і ходи!» (Івана 5:1–8).

Вас нічого не бентежить у цій історії? Опираючись на досвід вивчення Святого Письма, знаючи, Яким Бог представлений на сторінках Біблії до цієї історії та після, мене бентежить те, як діє Ісус Христос. У центрі Ізраїлю, Єрусалима, у серці єврейського служіння відбува-

ються дивовижні речі. Люди звідусіль сходяться до купальні Витезда для того, щоб, дочекавшись своєї черги, увійти у води купальні та зцілитися від усіх хвороб. У цій історії Бог порушує принцип Своєї дії.

Моє дитинство – це часи дефіциту, коли багато продуктів треба було діставати. Якщо в магазині з'являвся рідкісний товар чи продукт, одразу утворювалася величезна черга, яка стежила за тими, хто намагався купити поза чергою. Якби сьогодні не продавали, а просто роздавали здоров'я, уявіть, що б творилося навколо такого пункту роздачі.

Можете собі уявити, що відбувалося в купальні, коли збурювалася вода? Чи намагалися ви в годину пік сісти в маршрутне таксі? Це жалюгідна подоба того, що відбувалося у Витезді. Багато хворих лежали там роками і бачили, як інші біжать до зцілення, як вони штовхаються, сваряться. Невже Бог діяв за таким принципом? Хочу зазначити, що вірш 4: «Бо ангел Господній час від часу сходить до купальні й збурював воду. Хто перший заходив після збурення води, той ставав здоровим, хоч би якою була його недуга», – у старих манускриптах Біблії відсутній, він з'явився пізніше. Бог не діє за такими принципами. Подальший розвиток подій нам це показує.

Христос приходить до купальні та знаходить там розслабленого, який не може бути учасником цього змагання й отримати здоров'я та зцілення. Проте в нього є мрія; вона народилася в його серці й живе вже багато років. Коли Ісус підходить до нього і запитав, чи хоче він бути здоровий, хворий відповідає, що бажає і знає, як цього досягти. Усе просто: потрібен хтось великий і сильний, щоб узав його, приніс до купальні і, щойно почнеться збурення води, занурив його туди. Ось це його мрія, його надія.

Коли мені було 10 років, ми з хлопцями вийшли після богослужіння в

п'ятницю, бігали, гралися, чекаючи на наших батьків, які були на репетиції хору. Я невдало впав на коліно, ударився об залізну палицю і сильно травмував ногу. Після репетиції хору батьки привезли мене в травмпункт; лікарі зробили операцію, наклали гіпс. Оскільки було вже близько 23-ї години, то мене поклали в палату, а милиць не дали. Сказали, що в понеділок прийде старша медсестра і дасть мені милиці. Як ви думаєте, чи потрібні мені були в ті вихідні милиці? Уже вранці я зрозумів, що вони дуже необхідні. Я лежав у палаті з чоловіками, які дали мені свої. Та як десятирічному хлопчикові йти на милицях для дорослих? Це було ходіння по муках. Моя єдина мрія тоді – щоб мені швидше принесли пару дитячих милиць.

Коли людина хворіє роками, вона мріє про спасіння. Коли Христос запитує: «Чи ти хочеш стати здоровим?», – хвора людина пояснює, яким має бути це лікування.

Хочу зцілитися, Господи, І ЗНАЮ ЯК

Сьогодні світ схожий на купальню Витезда. У цьому світі є дуже багато «недужих, сліпих, кривих, сухих». Із фізичними каліцтвами значно менше людей, ніж з емоційними, психологічними, духовними.

Одного разу мене запросили виголосити проповідь на табірному зібранні слідопитів. Я замислився, що сьогодні цікавить підлітків. В інтернеті знайшов сайт, на який підлітки можуть заходити і писати про свої проблеми й потреби, консультуватися. Я цілу добу читав їхні листи. Виявилося, підлітків цікавлять дві важливі проблеми: нерозділена любов і стосунки в сім'ї, школі. Вони не розуміють, люблять їх чи ні, не знаходять підтримки близьких людей. Багато підлітків замислюється про суїцид. У нас, дорослих, уже є відповідь і рецепт, як їм емоційно одужати.

Запитайте у вашого сусіда, який недобродушно до вас ставиться, чи знає він рецепт зцілення ваших стосунків? Він знає і скаже по пунктах, що й коли ви повинні зробити та скільки вам це коштуватиме. Усі все знають, тільки біда, що в цьому світі ми всі перебуваємо в «купальні Витезда», ми всі думаємо про свої інтенси. Куди б ми сьогодні не прийшли, щоб отримати якісь послуги: чи то поліклініка, чи то соціаліст, ми всюдубачимо егоїстичних людей, які насамперед думають про себе. У сучасній «купальні» люди так само не раді одне одному, як не раді були і в купальні за часів Ісуса Христа.

Якщо сьогодні у вашій душі немає миру та спокою, бо хтось образив вас, недооцінив, відвернувся від вас, принизив, і ви чекаєте, коли ж нарешті ця людина усвідомить свою провину, прийде і помириться з вами, то Бог говорить вам сьогодні: «Устань, візьми постіль свою і ходи».

Коли сьогодні Ісус звертається до мене: «Чи ти хочеш стати здоровим?», – у мене як у сучасного «хворого» є вже готова відповідь. «Так, Господи, хочу і знаю як! Моя дружина повинна перестати робити те і те, мої діти мають поважати мене, сусіди повинні перестати кричати, слухати музику після 23-ї години, на дорозі має бути менше авто, менше має бути стресів, тоді я буду здоровий. Допоможи мені, якщо можеш», – пояснюю я. Те саме сказав тоді парализований Ісусу.

Христос відповів хворому Своїми діями: «Це ти думаєш, що рецепт твого одужання дійовий, що він допоможе тобі зцілитися. Насправді це не так». Господь не питав, коли саме відбувається збурення води, скільки людей сюди приходять. Він сказав: «Устань, візьми постіль свою і ходи». Сьогодні кожному хворому Христос говорить такі самі слова.

Якщо сьогодні у вашій душі немає миру та спокою, бо хтось образив вас, недооцінив, відвернувся від вас, принизив, і ви чекаєте, коли ж нарешті ця людина усвідомить свою провину, прийде і помириться з вами, то Бог говорить вам сьогодні: «Устань, візьми постіль свою і ходи».

У кожного з нас є своє «ліжко», «постіль», на якій нам приємно лежати. Мені часто доводиться їздити у відрядження, і щоразу, повертаючись додому, я дуже радію своєму ліжку. Нам часто так приємно та зручно лежати на «ліжку» наших духовних хвороб. Наприклад, лежати на «ліжку» образи, жаліти себе, думати, які всі навколо погані й повинні біля вас

бігати, просити пробачення. Бог говорить по-іншому: «Перестань про це думати і мріяти. Устань, візьми постіль свою і ходи».

Устань, візьми постіль свою і ходи!

У цьому світі багато розбитих мрій і сподівань саме тому, що люди лише мріють. Девіз відомої спортивної фірми Nike: «Просто зроби це». Замість того щоб просто мріяти, у нашому духовному житті нам необхідно діяти: пробачити іншого, змінити свій спосіб життя, відкласти свої гріховні звички, перестати себе засуджувати, повернутися обличчям до своїх дітей, спробувати їх вислухати, навернутися на шлях Господній, почати регулярно глибоко досліджувати Біблію і молитися, дотримуватися простих правил християнської поведінки. Ви побачите, як багато в житті змінюється на краще.

Апостол Павло чітко розумів велике значення авторитету вісника і сказав, що ми лист Христа, який читають щодня. Наші сусіди та близьке оточення добре вивчили нас, й іноді цей «лист» викликає криву посмішку, відторгнення. Апостол майже у всіх своїх посланнях говорив, що ми спасаємося вірою в Ісуса Христа; вона не абстракція, це не просто юридичний термін. Віра в Ісуса – це щоденне практичне християнство.

Августин сказав: «Християнин від тімені голови до підшви завжди повинен бути «Алілуя». Вдумайтесь в слово «Алілуя». Подивіться на себе очима ближніх. Дивлячись на вас, вони можуть сказати: «Алілуя»? Дивлячись на мене, на нас як на церкву, чи можуть вони сказати: «Алілуя! Слава Богу, що такі люди є поруч з нами»? Це великий виклик для нас, християн. У місіонерській справі перестаньте гадати, буде успішним проект чи ні, почніть просто робити те, що можете.

Хочеться, щоб наші особисті досвіди з Богом робили нас переможцями своїх страхів, переживань, невдач. Для цього встаньте з ліжка, візьміть свою постіль і починайте ходити з Богом, довіряючи Йому своє життя. Мені хочеться, щоб ця обітниця спрацювала у вашому житті, діяла, щоб ви пережили чудовий досвід ходіння з Богом. Дозвольте Господу зцілити вас духовно й фізично за Його планом, Його методами і в призначений Ним час.

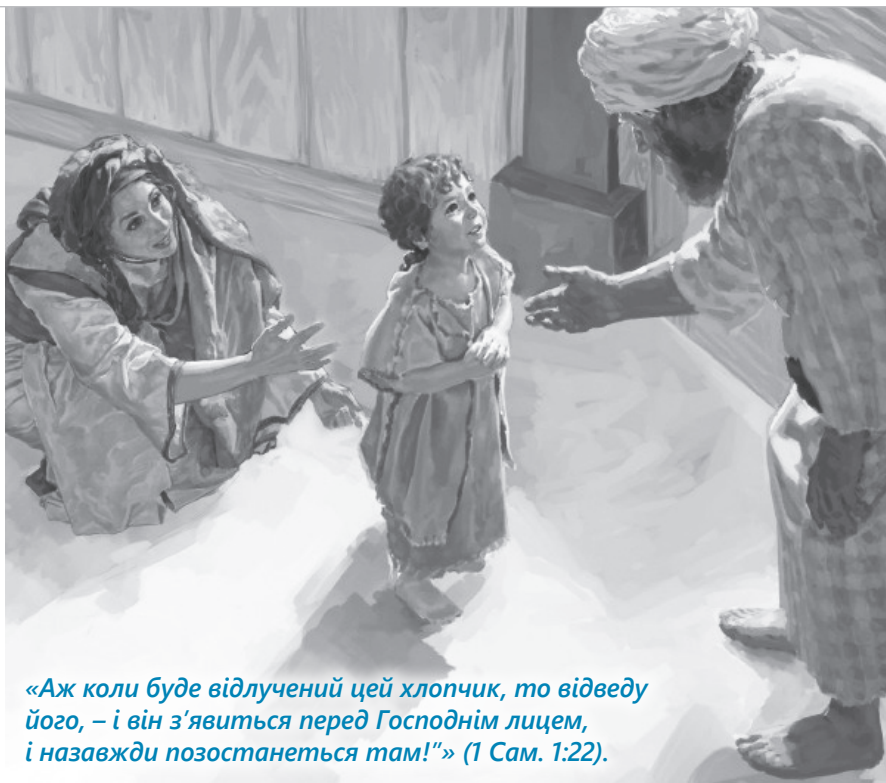
**Віктор
Алексєєнко**

ОБІТНИЦЯ Богові та людині

У 1 Сам. 1 міститься історія жінки Анни, яка довго не мала дітей. У свого чоловіка Елкана вона не була єдиною дружиною. У її суперниці були діти, і та глузувала з Анни. Це завдавало жінці неймовірних страждань, і одного разу Анна, прийшовши до Єрусалима на щорічне поклоніння Богові, у молитві відкрила перед Господом свій сум і біль, склавши обітницю: «Якщо дійсно споглянеш на біду Твоєї невірної, і згадаєш мене, і не забудеш Своєї невірної, і даси Своїй невірній нащадка чоловічої статі, то я дам його Господові на всі дні життя його, а бритва не торкнеться його голови» (1 Сам. 1:11).

У декого може виникнути запитання: який сенс народжувати, якщо дитину потім доведеться віддати? Однак глибокий дослідник Святого Письма дійде висновку, що Бог ніколи не залишається в боргу. Якщо людина чимось жертвує заради Нього, потім вона отримує ще більше благословення. Виникає ще одне запитання: чи не потрібно спочатку порадитися з батьком дитини? Ким був чоловік Анни? Елкани був левитом. У розділі 30 книги Чисел знаходимо детальну вказівку про обітницю. Якщо підсумувати, обітниця, складена чоловіком, залишається в силі за будь-яких обставин. Якщо ж обітницю складає жінка або дівчина, вона може бути скасована або її батьком (якщо йдеться про дівчину), або чоловіком. Виняток становить тільки обітниця, складена вдовою або ж розлученою жінкою (див. Числ. 30:10).

Повернімося до історії Анни й Елкани. Як чоловік відреагував на обітницю, складену дружиною? Спочатку він нічого не сказав. Згодом Господь допоміг Анні народити хлопчика. Коли ж настав час іти до Єрусалима для щорічного жертвоприношення, «Анна не пішла, бо сказала до чоловіка свого: „Аж коли буде відлучений цей хлопчик, то відведу його, – і він з'явиться перед Господнім лицем, і назавжди позостанеться там!“» (1 Сам. 1:22). Вдумайтесь в її слова. Як довго вони з чоловіком чекали цю дитину? Тепер дружина каже: коли хлопчик підросне, вона відведе його в храм, де він і залишиться. Елкані було нелегко. Думає, що, люблячи Анну, він при цьому не любив їхнього сина? Відповідно до закону він мав повне право скасувати складену дружиною обітницю. Однак Елкани сказав: «Роби те, що добре в очах твоїх!

«Аж коли буде відлучений цей хлопчик, то відведу його, – і він з'явиться перед Господнім лицем, і назавжди позостанеться там!»» (1 Сам. 1:22).

Залишайся, аж поки відлучиш його, тільки нехай виконає Господь Своє слово» (в. 23). Чоловік затвердив обітницю дружини. Після того як Анна, вигодувавши Самуїла, відвела його в храм, Господь благословив її і в них з Елканом народилося ще п'ятеро дітей (див. 1 Сам. 2:21).

Чи актуальна сьогодні тема обітниць?

Деякі вважають, що обітниці були актуальні лише в старозавітні часи, однак ера обітниць не закінчилася. У Новому Завіті ми зустрічаємо чимало згадок про те, як люди намагалися дотриматися складеної Богові обітниці. Проте сьогодні часто чуємо запитання: «Якщо я пообіцяв щось погане або помилково, що мені тоді робити?» З одного боку, у Числ. 30:3 написано: «Коли хто складає обітницю для Господа або присягнув присягою зарекаюся заради душі своєї, хай той не порушить свого слова, – нехай зробить усе, як вийшло з його уст». З іншого боку, у Святому Письмі знаходимо обітницю, яку дав Іфтах (див. Суд. 11). Вирушаючи на війну з Аммоновими синами, цей суддя народу ізраїльського пообіцяв Господу: «Якщо справді даси Ти Аммонових синів у мою руку, то станеться, – виходячий, що вийде з дверей мого дому навпроти мене, коли я вертатимусь з миром від Аммонових синів, то буде він для Господа, і я принесу його в цілопалення» (в. 30, 31). Господь дарував Іфтаху перемогу над ворогами. «І прийшов Іфтах до Міцпи до свого дому, аж ось виходить навпроти нього дочка його з бубнами та з танцями. А вона була в нього

тільки одна, – не було в нього, окрім неї, ані сина, ані дочки. І сталося, як він побачив її, то роздер одягу свою та й сказав: „Ах, дочко моя! Ти справді повалила мене, і ти стала однією з тих, що нещасливають мене. Бо я дав Господеві обіти, і не можу відмовитися від нього“» (в. 34, 35). Як бути з такою обітницею? Чи потрібно виконувати її?

Згадаймо ще одну історію, записану в 1 Сам. Борючись із ворогами, Саул наклав клятву на народ, щоб той не їв до вечора (див. 1 Сам. 14:24). А Йонатан, не чувши наказу батька, з'їв трохи меду. Згодом це з'ясувалося і Саул хотів позбавити свого сина життя. У 1 Сам. 14:45 написано: «А народ сказав до Саула: „Чи помирати Йонатанові, що зробив оце велике спасіння в Ізраїлі? Бороши Боже! Як живий Господь, – не спаде волосина з голови його на землю, бо з Богом робив він цього дня“. І визволив народ Йонатана, і він не помер».

Особлива жертва

Як бачимо, не кожну обітницю потрібно виконувати, адже Господь не прихильник фанатизму. Як же тоді слід чинити? У розділах 5, 6 книги Левит знаходимо згадку про жертви за провину. Це була особлива жертва. У якому випадку її приносили? «Коли хто присягне, вимовляючи нерозважно устами своїми, чинити зло або чинити добро, на все, що нерозважно вимовляє людина в присязі, і буде це незнане йому, а він довідається, що завинив одним із цих, – то станеться, що завинить одним із цих, і визнає, чим він згрішив у тому. І приведе він Господеві жертву за

Кожному поколінню Бог посилає Своїх слуг обличати гріх і в мирі, і в Церкві. Но люди люблять слухати приємне, а чиста, неприкрашена істина не приймається.

Э. Уайт. Великая борьба. С. 606

► *провину, за гріх свій, що згрішив, самицю з дрібною худобою, – вівцю або козу – на жертву за гріх, а священник очистить його від гріха його» (Лев. 5:4–6).* У наступних віршах міститься докладний опис варіантів спокутування провини, зважаючи на достаток того, хто згрішив. Отже, Господь готовий пробачити обітницю, яку названо у Святому Письмі «нерозважною», кожній людині. Найголовніше, що для цього потрібно, – визнати свій гріх.

Чому ж іноді люди відмовлялися йти цим шляхом? Що могло їм завадити? Гордість. Цар Ірод пообіцяв своїй дочці Іродіаді виконати будь-яке її бажання. Саме через свою обіцянку він наказав відтяти голову Івану Хрестителю.

ДУМАЙТЕ ПЕРЕД ТИМ, ЯК СКЛАСТИ ОБІТНИЦЮ

У житті кожного з нас може настати момент, коли ми складемо обітницю, не подумавши. На щастя, у Господа є вихід. Покайтеся і визнайте свій гріх. Саме так слід було вчинити Іфтаху, Ананії з Сапфірою, а також багатьом іншим. **На Голгофі Ісус заплатив ціну за наші неправильні рішення. Однак це не дозволяє нам кидати слова на вітер як перед Богом, так і перед людьми. Гріх залишається гріхом. Тому під час служіння Вечері Господньої ми повинні визнати свої помилки, попросити вибачення за те, що порушували дану Йому обітницю чистого сумління, і просити про силу Духа Святого надалі бути вірними у виконанні своїх обітниць.**

Євген
Вашинін

► *перед собою, як делают лицемеры в синагогах и на улицах, чтобы прославляли их люди. Истинно говорю вам: они уже получают награду свою.*

У тебе же, когда творишь милостыню, пусть левая рука твоя не знает, что делает правая, чтобы милостыня твоя была втайне; и Отец твой, видящий тайное, воздаст тебе явно» (Мф. 6:1–4).

В культуре восточных народов существовало деление на «левые» и «правые» поступки. Считалось, что «правые» поступки – это правильные, праведные действия человека. «Левые» же поступки подразумевали ряд действий, при которых человек лукавил ради собственной выгоды (мог пойти наперекор совести и даже нарушить Закон Божий). Вот почему Иисус говорит, что левая рука, которая отождествлялась с низменной греховной человеческой природой, не должна знать о том, что правая совершила благодеяние. Спаситель настоятельно советует нам не хвалиться своими добрыми поступками.

Добрые дела, совершаемые возрожденным христианином, – это не акция, они не могут иметь одно-разовый характер. Заметьте, их невозможно «накопить» на будущее, чтобы впоследствии с их помощью покрыть греховные поступки.

ДОБРО МОЖНО ДЕЛАТЬ ТИХО

Людам, хотя бы отчасти знакомым с музыкой, известны такие личности, как Пласидо Доминго и Хосе Каррерас. Это оперные певцы. Они оба испанцы, однако проживают в разных регионах. Каррерас – из Каталонии, а Доминго – уроженец Мадрида. В 1984 году Доминго и Каррерас стали врагами на почве политических разногласий. Их взаимная неприязнь была настолько сильной, что в контрактах этих певцов значилось: они никогда не будут выступать на одной сцене. Однако в 1987 году у Каррераса появился более серьезный враг, нежели Пласидо Доминго. Врачи поставили ему диагноз «лейкемия». Певец прошел несколько курсов лечения, перенес операцию по трансплантации костного мозга, ему неоднократно делали переливание крови. На лечение он ежемесячно вынужден был летать в США.

Вследствие лечения Каррерас в скором времени вынужден был признать себя банкротом. У него больше не было средств на лечение. Болезнь не отступала, и певца

ожидала верная смерть. Тогда Каррерас узнал, что в Мадриде существует благотворительный фонд, деятельность которого направлена на поддержку людей, страдающих лейкемией. Обратившись туда, мужчина получил необходимые для лечения средства.

Каррерас победил болезнь и успешно продолжил музыкальную карьеру. Несколько лет спустя певец изъявил желание поучаствовать в работе фонда, выступив на организованном им благотворительном концерте. Вдруг Каррерас узнал, что учредителем и главным спонсором данного фонда является Пласидо Доминго. Более того, этот фонд изначально был основан, чтобы поддержать именно его. Создавая фонд, Доминго пожелал сохранить анонимность, не желая задеть чувства своего «оппонента», зная, что гордый Каррерас никогда не примет от него помощь.

Встреча двух недругов состоялась на концерте в Мадриде. Во время исполнения одной из песен Каррерас прервал свое выступление и спустился в зрительный зал, где в первом ряду сидел Пласидо Доминго. Каррерас публично попросил у него прощения и поблагодарил за оказанную ему помощь. Мужчины обнялись и заплакали. Это было очень трогательно. Присутствующие в зале зрители воочию увидели, как можно делать добро тихо.

С тех пор Каррерас и Доминго поддерживают дружеские отношения. Однажды репортер спросил Доминго, зачем тот создал благотворительный фонд для спасения своего врага, человека, который единственный мог составить ему конкуренцию на сцене. Тот ответил: «Мы не можем потерять такой голос!»

Когда человек согрешил, Бог сказал: «Он – Наше творение, и Мы не можем его потерять». Согласившись принять человеческую природу и даже претерпеть муки на кресте, Иисус тем самым заявил: «Это мои дети, и Я не могу их потерять».

Давайте не будем забывать, что каждый из нас – Божье творение, созданное для добрых дел. Это наше предназначение. Пускай наши добрые дела будут по-настоящему добрыми. Таковыми они станут, если будут совершаться из любви к Богу и ближним. Тогда при Втором пришествии Иисуса мы услышим в свой адрес слова: «Хорошо, добрый и верный раб! В малом ты был верен, над многими тебя поставлю; войди в радость Господина твоего» (Мф. 25:21).

Святослав
Музычко

УСІ ГЕРОЇ ПОМЕРЛИ, А ВІН ЖИВЕ!

Тишу уроку порушив голос Зої Василівни:

– Голубеве! Що це? Чи ти з глузду з'їхав?!

Усі учні класу підняли голови від своїх зошитів. Ми писали твір на тему «Мій улюблений герой». Я вже написав перші слова: «Мій улюблений герой – чудовий розвідник Микола Кузнецов». І раптом...

– Голубеве, я тебе запитую! Устань!

Із-за першої парті перед розгніваною класною керівницею піднявся Олексій Голубев – маленького зросту, худенький, в окулярах із сильними лінзами. Він був об'єктом глузувань усього класу, тому що ніколи не брав участі в наших витівках, був тихий, сором'язливий, трохи незграбний. Після уроків він завжди поспішав додому (подейкували, що його мама була дуже хвора). Його тихий голос було чути тільки біля дошки. У класі з ним ніхто не товаришував, часто ображали, дражнили і нерідко ховали його речі. Однак Олексій, на мій подив, ніколи не сердився, не огризався, а тільки якось беззахисно усміхався, ніби сміючись із себе. У такі хвилини мені було дуже шкода його, але через солідарність з однокласниками я ніколи не захищав його.

І ось тепер Олексій, похнюпивши стрижену голову, стояв перед презирливим поглядом Зої Василівни. Незважаючи на брак часу на уроці, усі із цікавістю спостерігали за цією сценою, бажаючи знати, що ж викликало таке обурення класної керівниці. Однак вона сама відповіла на наше німе запитання.

– Ви тільки подивіться на нього! Про кого він пише?! Його улюблений герой – Ісус Христос!

Клас зашумів. Хтось засміявся, радіючи, що Голубев виставив себе на посміх. Хтось промовив: «Оце дає!» А дехто виразно покрутив пальцем біля скроні. Вибрати собі такого героя 1970 року, у час прогресу. Цей Голубев і справді ненормальний.

Класна керівниця продовжувала свою виховну промову:

– Тепер мені все зрозуміло: чому ти досі не піонер і зовсім не береш участі в суспільному житті класу. Не соромно? Завжди посилаєшся на хвору маму. Виявляється, ось у чому річ, ось які твої герої! Яке вже тут суспільне життя!

У відповідь пролунав ледь чутний голос:

– Зоє Василівно, у мене справді сильно хворіє мама...

Класна керівниця опам'яталася: сцена затягнулася, час уроку невблаганно збігав. А майже всі перестали писати і спостерігали за вчителькою і Голубевим.

– Так, усі продовжуємо писати, час іде! А ти, Олексію, – змінила вона гнів на милість, – негайно закресли цю... це і пиши, як усі однокласники, про справжнього героя сьогодення, чудову людину. Подумай і пиши.

Вона повернула Олексію зошит і, вважаючи інцидент вичерпаним, сіла за вчительський стіл. Ми теж повернулися до своїх творів, поспішаючи надолужити згаяний час. Та Олексій чомусь продовжував понуро стояти. Не помітити цього Зої Василівна не могла.

– У чому річ, Голубеве? – незадоволено запитала вчителька. – Тобі щось не зрозуміло? Ми втрачаємо дорогоцінний час.

Знову я насилу розібрав тиху відповідь:

– Пробачте, Зоє Василівно, я не можу про іншого героя.

– Що? Що таке?

Зої Василівна всієї своєю величною постаттю насунулася на Олексія. Він здавався таким маленьким і непоказним перед нею. Класна керівниця була роздратована непередбаченою затримкою, до того ж усі ми знову підняли голови від своїх творів, із подивом дивлячись на норовливого Голубева.

– Що означає «не можу»? У тебе немає іншого улюбленого героя?

– Ні... Іншого немає.

– Це не герой, а вигадка неосвічених людей. Сьогодні смішно навіть говорити про це. Ми з тобою поговоримо потім, а зараз, будь ласка, сідай і пиши, як усі учні. Зрозуміло?

– Так, зрозуміло...

Олексій сів і начебто почав щось писати. Зої Василівна повернулася на своє місце, декілька разів поглянула на нього з підозрою, але заспокоїлася. Усе пішло за планом. Я легко кидав красиві речення про те, як хотів би в усьому бути схожим на героя-розвідника, і за-

кінчив раніше за всіх. Пролунав дзвінок, змусивши здригнутися тих, хто відставав. Усі здали свої зошити, і клас спорожнів. Проте історія з Голубевим на цьому не закінчилася. Я вже був у коридорі, як раптом почув:

– Голубеве, повернися! – промовила підвищеним тоном класна керівниця, а це не обіцяло нічого доброго.

Олексій повернувся до класу, і через причинені двері я бачив, як він став біля столу Зої Василівни, так само похнюпивши голову і зсутуливши вузькі плечі. До мене долинуло:

– Значить, ось ти як! На зло вчителіві, на зло всім! Усе-таки написав про це, про своє... Вирішив показати впертість! Так, я запитую?

Здавалося б, мені не було жодного діла до Голубева, нехай отримає за свою «не мудрість», за свого героя або як його назвати. Однокласники вже пішли додому, але мене щось не пускало. Цікавість чи якесь інше почуття вабило мене до причинених дверей. Сам не знаючи чому, я підійшов і прислухався.

– Ні, Зоє Василівно, я не на зло, – голос Олексія був слабкий і тремтливий.

– Ні, саме на зло! Тобі було сказано: писати, як усі учні, про героїв війни, піонерів-героїв, та про кого завгодно! Хіба мало в нас чудових людей, на яких потрібно рівнятися, намагатися бути схожими. А ти? Хто такий цей Ісус Христос? Це навіть не казковий герой. Я зрозуміла б, якби ти написав про Іллю Муромця, про російських богатирів. А він хто? Та зрозумій ти, що такої людини ніколи не було. Це все попівські вигадки, у які вірять неосвічені люди, а я вважала тебе розумним хлопчиком. Сором!

Зої Василівна перервала свій монолог, очевидно, щоб набрати повітря для продовження. Цієї миті пролунав тремтливий голос Олексія:

– Це неправда! Ісус Христос... Він жив, потім помер, Його розп'яли... Але Він ожив, тобто воскрес... Він і зараз живе. Усі герої померли, а Він живе!

Настала пауза. Я міг тільки уявити обличчя Зої Василівни. Я був вражений.

Так заперечувати класній керівниці, яка лише поглядом могла змусити «проковтнути язика» будь-кого. І хто? Тишко Голубев! Голос Зої Василівни «загримів» у тиші порожнього класу:

– Ти розумієш, що говориш? Твоє щастя, що тебе ніхто не чує! У якій країні ти живеш? У якій школі навчаєшся?

Дихання Зої Василівни почало зриватися, голос перейшов майже на вереск.

– «Він живе», – передражнила вона. – Та ти знаєш, що наші вчені давно довели, що Бога немає?! Ісус Христос – просто вигадка, розумієш? Вигадка! Вигадали це все люди, щоб обдурити таких простаків, як ти, аби ти, замість того щоб навчатися і будувати світле майбутнє, молився. Може, ти і до церкви ходиш?

Запитання вимагало відповіді. І вона пролунала, така сама тиха, але впевнена:

– Так, ходжу, з бабусею. А Бог є, і Ісус Христос – Божий Син. Він помер за наші гріхи і третього дня...

– Досить! – Класна керівниця голосно грюкнула чимось по столу. – Не хочу слухати це! Не збираюся терпіти у своєму класі такі розмови! Збирайся, ідемо до директора, нехай він вирішує, що з тобою робити. Хоч би маму покадував!

Я вирішив, що вони зараз вийдуть, і відскочив від дверей, збираючись утекти. Однак, на мій подив, ніхто не вийшов, а крізь двері раптом пролунав інший голос вчительки – м'який і якийсь вкрадливий.

– Олексію, послухай, заради твоєї мамі спробуймо розв'язати цю ситуацію по-іншому. Тут тільки ти і я, нехай усе залишиться між нами. Якщо всі дізнаються, твій мамі буде важко, адже вона так страждає, – голос став зовсім м'яким, задушевним. – Пообіцяй мені зараз дещо, і ми все забудемо. Добре?

– Добре, – зрадів Олексій. – Що потрібно пообіцяти?

– Скажи мені так: Зоє Василівно, вибачте мені, будь ласка... Це ти можеш?

– Так, можу. Зоє Василівно, пробачте мені, будь ласка.

– Молодець. І ще скажи: я дуже помилявся, ніякого Ісуса немає, і я обіцяю, що більше ніколи не писатиму і не вимовлятиму це Ім'я. Ось і все, що я від тебе хочу почути. Домовилися?

Олексій мовчав. Вирішивши, що він здається, класна керівниця додала:

– Подумай. Тут тільки ти і я, нас ніхто не чує. Якщо однокласники запитують, скажи, що я тебе насварила і пробачила. З твоїм твором я щось придумаю. Тільки скажи мені ці слова, і підемо, бо вже пізно.

Я приготувався слухати вибачення Олексія. Сам я, чесно кажучи, легко відірвався б від усього і зробив би так, як хотіла класна керівниця. Адже ніхто не

чує, а це головне. Проте почув я зовсім не вибачення.

– Ні, Зоє Василівно, – голос Олексія несподівано зміцнів і зовсім не тремтів. – Нас тут не двоє! Тут ще Він Сам, Ісус Христос! Він живий і чує й бачить усе. Він помер за мене, Зоє Василівно! Як же я скажу, що Його немає?! Я тоді буду зрадником, як Юда. Я не хочу бути зрадником і не буду. Вибачте мені, – і Олексій розплакався.

У мене сльози навернулися на очі. Шкода було Голубєва, що ж тепер буде? «Ну, Зоя тепер йому влаштує», – думав я. І водночас я усвідомлював, що сам би ніколи не наважився на таке. Добре, за себе борешся або когось рідного, а це за якогось Ісуса Христа, Якого, може, і справді не було ніколи. Якщо і був, невже через Нього потрібно сваритися із самою класною керівницею? Навіть подумати страшно.

Те, що сталося далі, приголомшило мене. До тихого схлипування Олексія додалися сльози Зої Василівни. Це було так несподівано, що я перестав розуміти, наче все це відбувається не по-справжньому, а просто слухаю радіовиставу. Через якусь пелену я чув голос Зої Василівни:

– Олексію, милий хлопчику мій... Ти пробач мені, я ж не знала, я сама нічого не знаю... Ти навіть не розумієш, який ти хороший. Пробач...

Вона помовчала декілька секунд і додала:

– Ти вір! Без віри не можна в цьому житті... А я... Пробач мені!

Я був хлопчиком, але розумів, що мені потрібно піти, свідки тут більше не потрібні. У задумі я навіть не помітив, як вийшов зі школи і пішов додому, отямившись біля дверей своєї квартири. Того дня я багато чого не зрозумів, але чомусь щеміло серце, не хотілося гратися і пустувати. Я по-дитячому, по-своєму розумів, що доторкнувся до чогось такого, чому немає пояснення, до якоїсь таємниці, світлої і чистої, як сльози тих двох у класі. Тоді я не розумів, що в таємниці цієї неземне походження.

Відтоді минуло багато років, усе життя. Я не знаю, де зараз Олексій Голубев, чи жива ще наша класна керівниця Зоя Василівна Вербицька. Та й я вже немолодий чоловік, даремно розтратив десятки років свого життя. Я чітко пам'ятаю, як уперше почув Ім'я, яке для мене тепер дорожче за всі імена, як уперше став свідком твердого сповідання цього Імені з уст маленького непоказного однокласника і як це Ім'я пробило броню черствості й безбожництва в людському серці, розтопивши в ньому багаторічний лід брехні.

Спасибі тобі, Олексію! Слава Тобі, Господи!

Андрій Маєршин

► Не делай того, чтобы ты бы не хотел, чтобы видел Бог.

► Не говори то, что ты бы не хотел, чтобы Бог услышал.

► Не пиши то, что ты бы не хотел, чтобы Бог прочитал.

► Не иди туда где ты бы не хотел, чтобы Бог тебя нашел.

► Не читай книгу, о которой ты бы не хотел, чтобы Бог сказал: «Покажи ее Мне».

► Никогда не проводи время таким образом, чтобы ты не хотел быть спрошенным Богом: «Что ты делаешь?»

«Тисячі свічок можна запалити від однієї свічки, і життя її не стане коротшим. Щастя не стане менше, коли ним ділишся.»

Теория получаса

Основная причина неудач – отсутствие терпения. Именно оно вместе с ожиданием немедленно-го результата и исполнения всех желаний приводят к большинству провалов. Успех требует времени. Большой успех требует много времени.

Существует способ, являющийся действенным для любого человека и в любой ситуации. Он называется «теория получаса». Его достоинство состоит в том, что он подходит абсолютно всем и легко интегрируется в любой график. Идея заключается в том, что вы совершаете одно небольшое действие каждый день в течение получаса, а затем, по мере совершенствования, его усложняете.

Например, вы будете уделять полчаса каждый день для чтения. Немного, не правда ли? Но таким образом в течение года вы прочитаете приблизительно 24 книги – и это больше, чем большинство людей читают за десять лет!

Занимайтесь тем, что вы откладывали на потом из-за нехватки времени. Спустя некоторое время следования «теории получаса», например, через полгода, оглянитесь назад и вспомните, с чего вы начинали.

Вы будете поражены, насколько продвинулись на своем пути всего за 30 минут в день. Вы уже делаете гораздо больше, чем все остальные люди. **Будьте терпеливы. Не ждите сиюминутных результатов. Для всего нужно время, и чем грандиознее ваша цель, тем больше понадобится шагов.**

Наша інструкція для ГОСПОДА

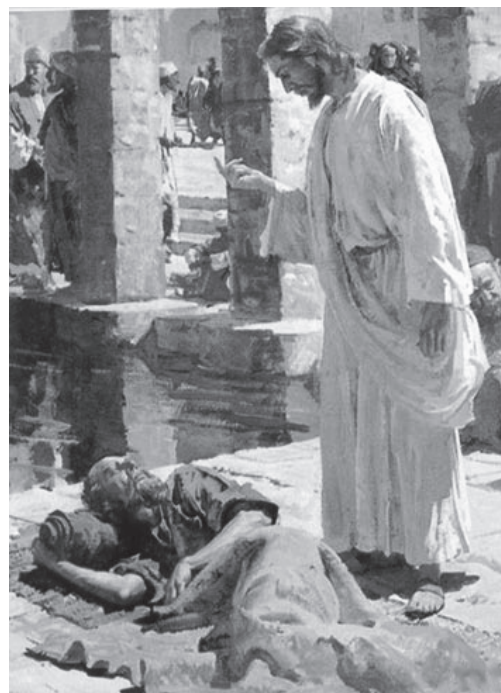
У нашому житті буває так, що ми довгий час молимося за хворого родича, але хвороба не відступає. Чому так стається? Якщо Бог – люблячий Отець, Який бажає допомогти нам, а ми Його діти, що звертаються до Нього по допомогу, то чому нічого не змінюється?

У Євангелії йдеться про чоловіка, який 38 років був паралізований і чекав на будь-кого, щоб його опустили в купальню Витезда для зцілення. Там відбулася його зустріч з Ісусом (див. Івана 5:2–9). Христос ставить, здавалося б, дивне запитання хворому: «Чи ти хочеш стати здоровим?» Хворий чоловік відповідає: «Так, я хочу одужати, але не маю людини, яка опустила б мене до купальні, коли забурлить вода. Коли ж я приїду, то інший уже заходить раніше за мене». Ці слова свідчать про те, що у хворого, крім бажання зцілитися, було чітке розуміння, яким чином це можна здійснити. У свідомості хворої людини існував тільки один спосіб розв'язання проблеми. Потрібно було мати сильну та спритну людину. Коли до хворого підійшов Ісус Христос, той насамперед надіявся на Його міцні м'язи і швидкі ноги, але не роздивився в Ньому Бога.

Благодарячи про щось Бога, ми також маємо не тільки бажання і не просто висловлюємо Господу прохання. Кожен із нас має чітке уявлення про те, як Господь повинен відповісти, як Він зобов'язаний учинити, що Він має зробити.

Як ви думаєте, чи міг Ісус Христос віднести хворого до води першим? Чи міг Він зробити, щоб вода забурлила? Чому ж Він цього не зробив? Ісус Христос хотів дати всім нам урок. Читаючи цей уривок, ми відкриваємо для себе істину, яка характеризує насамперед Бога, дає нам особливе знання про Нього. Цей епізод показує, що Бог не обмежений у Своїх діях нашими уявленнями про розв'язання проблем. Господь обрав зовсім інший шлях. Він зцілив хворого простими словами: «Устань, візьми постіль свою і ходи».

У Бога завжди є кращий шлях розв'язання нашої проблеми. Якщо вам здається, що Господь чекатиме, будь ласка, перегляньте ваші уявлення про Бога. Наш Бог – усесильний, Він може відчинити двері там, де ми їх не бачимо.

Коли спасенні люди зберуться на Небесах, Ісус Христос відкриє їм історію їхнього життя, покаже всі можливості, які вони мали, і всі прохання, що залишилися без відповіді. **Коли ми зрозуміємо, що Бог вів нас іншим шляхом, і побачимо, куди б нас привів наш власний, то впадемо на коліна, віддамо славу й подяку Богу та скажемо: «Дякую, Господи, що у Твоїй мудрості Ти не дав мені відчинити ті двері, про які я Тебе так довго просив».** У Своїй чуйній турботі й любові до нас Той, Хто розуміє нас краще, ніж ми самі себе, не дозволяє нам егоїстично прагнути до задоволення наших честолюбних задумів.

Часто наші плани зазнають краху саме тому, аби Божі плани щодо нас могли успішно здійснитися. У майбутньому житті таємниці, які тут дошкуляли нам і засмучували нас, відкриються. Ми побачимо, що наші, здавалося б, непочуті молитви й надії, що не справилися, обернулися для нас найкращими благословеннями.

Продовжуйте пізнавати Бога. Усього ви не зрозумієте. Реальний Бог значно більший того образу, який може вмістити наш розум. Не применшуйте силу Господа до рівня свого розуму. Не обмежуйте дії Бога своїми способами розв'язання проблем, дозволяйте Йому залишатися всемогутнім і всезнаючим Господом у вашому житті.

КРАСОТА, НЕ ВЫХОДЯЩАЯ из МОДЫ

Люди говорят и пишут о красоте почти так же много, как и о любви. В 2011 году был проведен соц-опрос о женской красоте. Участникам исследования было предложено ответить на вопросы о том, есть ли у них идеал

красивой женщины и каков он. В итоге получился следующий портрет: рост от 158 до 175 см, вес от 48 до 64 кг, стройная и пропорциональная фигура, волосы густые, глаза зеленые или карие, ресницы пушистые и густые, губы чувственные, руки и ногти ухоженные, кожа гладкая, чистая. Редко упоминались миниатюрность, короткие волосы, отсутствие макияжа и классические пропорции 90-60-90.

В Средние века в моде были бледность и худоба, в эпоху Возрождения, наоборот, стали ценить полноту, поэтому некоторые модницы даже использовали накладные бедра и животы.

Идеал женской красоты менялся в разные времена, да и у современников вкусы совпадают не всегда. Возникает вопрос: значит, красота – понятие относительное? То, что кому-то кажется красивым, не нравится другому, а может, даже вызывает отвращение.

Я склоняюсь к мысли, что все люди красивы. Если бы не было

грехопадения, то они были бы еще красивее. Бог не планировал, чтобы люди рождались без рук, без ног или с заячьей губой. Это уже последствия греха. Но в каждом человеке есть частичка красоты, например, большие глаза или прекрасная улыбка. И эту частичку обязательно кто-нибудь оценит, не обращая внимания на недостатки.

Мода меняется, вкусы разнятся, но есть один параметр, который никогда не выходит из моды, – это красота характера. Во все времена ценились сильные, смелые, благородные мужчины и скромные, жизнерадостные, великодушные женщины. Поэтому очищайте свое сердце, причисляйте мысли, обрезайте зависть, удаляйте гордость, питайте любовь – и не прогадаете! Ухаживайте за своим характером, ведь это единственное, что мы сможем взять на Небо. А лучшие рецепты красоты – в Библии.

СЕКРЕТ СЧАСТЬЯ в шести словах

Спасибо... Это волшебное слово означает благодарность, признательность за что-то. Но всегда ли мы выражаем с его помощью свои искренние чувства?

Хотя в Библии ни разу не встречается слово «спасибо», в ней много сказано о благодарности, ведь это просто необходимость для любого христианина. *«Не заботьтесь ни о чем, но всегда в молитве и прошении с благодарением открывайте свои желания пред Богом»* (Флп. 4:6); *«Всегда радуйтесь. Непрестанно молитесь. За все благодарите»* (1 Фес. 5:16–18); *«Великое приобретение – быть благочестивым и довольным»* (1 Тим. 6:6).

Последний стих особенный. Я считаю, что в этих шести словах передан секрет счастья. Быть благочестивым – значит быть настоящим христианином, любить Бога и ближних, исполнять Его Заповеди. А быть довольным – значит быть благодарным за то, что есть. Далее написано: *«Ибо мы ничего не принесли в мир; явно, что ничего не можем и вынести из него. Имея пропитание и одежду, будем довольны тем»* (1 Тим. 6:7, 8).

Будем довольны тем, что имеем одежду, дом, работу, семью, здоровье. Развивайте хорошую привычку каждое утро благодарить Бога хотя бы за десять вещей или моментов.

Великое приобретение – быть благочестивым и довольным. Быть благочестивым, но недовольным – плохо. Быть довольным, но грешником – тоже нехорошо. **Лишь сочетая веру в Бога, добрые дела и благодарность Ему за все, мы становимся счастливыми.**

Анастасия Пачина

Твоя местная церковь – какая она?

Какую метафору ты используешь, чтобы описать свою поместную общину? Мне рассказывали, что при входе в одну церковь висела вывеска с надписью: «Добро пожаловать домой».

Что ты можешь рассказать своим друзьям о своей общине? Что тебя в ней вдохновляет? Почему ты готов из субботы в субботу ее посещать? Чем она привлекательна? Почему на нее стоит обратить внимание? Во что влюбила тебя твоя община? Почему ты не представляешь свою жизнь без нее?

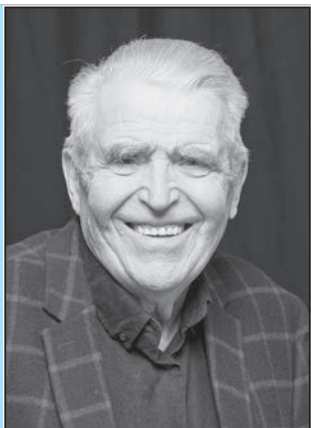
Дом... Это безопасное место, где тебя поймут, примут, поддержат и помогут прежить внешние бури и жизненные испытания. Здесь тепло, уютно и защищенно.

Молодые люди сегодня сталкиваются с большим количеством искушений, чем старшее поколение. Для них быть последователем Иисуса стоит дороже, чем для людей преклонного возраста. Чувствуют ли они защищенность, переступая порог своей поместной общины? Могут ли они рассчитывать на понимание, приходя в церковь? Являются ли они принятыми здесь или оказываются «не соответствующими стандарту»? Задействуют ли их в церковном служении? Ответы на эти вопросы во многом зависят от нас, лидеров, пасторов и членов Церкви.

Как обстоят дела в твоей общине?

Евгений Алехин

Він завжди тримався за Божі обітниці

ІВАН МИХАЙЛОВИЧ БАБИЧ

12.01.1935 – 19.03.2021

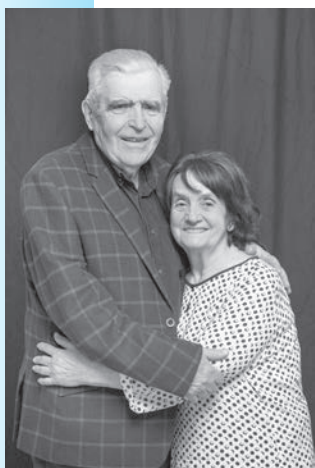
Іван Михайлович Баби́ч народився 12 січня 1935 року в с. Чуньків Заставнівського району Чернівецької області в родині адвентистського пресвітера. У 1954 році вступив до лав армії. Служив на Далекому Сході в морфлоті, де навчався на механіка радіо-локаційного обладнання. Усі знали, що він віруючий, і в нього склалися хороші відносини з товаришами по службі. Усі роки служби Іван читав Євангеліє, яке дали йому батьки, ховав його, щоб мати можливість наповнюватися Словом Божим. Його батьки, прийнявши Божу істину, хотіли, щоб і їхній син пішов Божою дорогою. Батьки щосередини постилися за сина, щоб істина Божя освітила його серце і він присвятив своє життя Ісусу. Бог почув їхні молитви. Повернувшись з армії Іван з радістю занурився у церковне служіння.

Після демобілізації Іван Михайлович 1958 року хрестився в р. Прут. У Чернівцях він згуртував навколо себе молодь і був її керівником, доки не отримав запрошення звершувати служіння.

Господь послав йому вірну подружку життя, Дарію Вовк, доньку обласного пастора Чернівецької області Миколи Вовка. У 1961 р. вони одружилися. Народилося двоє синів: Михайло і Борис.

◀ **Іван Баби́ч з дружиною.**

▼ **Іван Михайлович бере участь у проведенні уроку Суботньої школи**

У першу суботу березня 1966 року проповідник Петро Титков представив Івана Михайловича служителем у церкві м. Шахти Ростовської області. У 1968 році в Ростові-на-Дону Івана Баби́ча рукопоклали в сан проповідника. У 1971 р. він з родиною переїхав у м. Лабінськ Краснодарського краю, у молодшу громаду, де було багато дітей та молоді. Це був складний період, адже попереднього служителя ув'язнили, переслідували віруючих. Іван Михайлович працював там до 1976 року. Окрім місцевої громади, його місіонерським полем діяльності було чимало громад і груп у різних станицях Краснодарського краю. Під час служіння в Лабінську сталося горе: його діти, Михайло і Борис, яким було 7 і 10 років, загинули від електричного струму. Щира підтримка братів і сестер допомогла пережити це горе. Згодом Бог заповнив їхню втрату, подарувавши трьох дітей: Андрія, Сусанну та В'ячеслава.

У 1976–1986 рр. Іван Михайлович був пастором у П'ятигорську, відвідуючи групи і громади навколишніх населених пунктів. Очолював декілька відділів у конференції. Починаючи з 1969 р. постійно обирався в Раду місцевої конференції.

У 1985 р. на черговому з'їзді Північно-Кавказької конференції у м. Краснодарі Іван Михайлович був обраний її президентом. Сім'я переїхала в Ростов-на-Дону. Настала релігійна свобода, у Радянському Союзі відчинилися широкі можливості для відвідин Євангелія. З метою євангелізації організовувалися хори для виступів у будинках культури, парках й громадських місцях. У травні 1990 року майже кожна громада Північно-Кавказької конференції брала участь у Всесвітньому молодіжному хрещенні. Загалом 26 років він звершував служіння на Кавказі.

У 1991 році на запрошення керівництва Церкви в Україні сім'я Івана Михайловича переїжджає на його батьківщину. Як служитель, Баби́ч активно долучився до євангелізації, результатом якої стало утворення ще однієї громади в місті Львові. Того ж року Іван Баби́ч стає пастором Львівської громади, здійснюючи євангельську працю в обласному місті та його околицях. На з'їзді

▲ **Сім'я Івана Баби́ча**

делегатів Західної конференції 1991 р. обирається членом Ради конференції, а на II з'їзді 1994 року обирається скарбником Західної конференції.

У 1997 році делегати продовжили його повноваження на цій посаді. У 2001 році пішов на заслужений відпочинок, але продовжував проповідувати і навчати людей Слову Божому. У 2002 році він здійснював служіння в Алтайському краї, навчаючи молодих служителів, 2007 року з цією ж місією поїхав на рік до Грузії.

У 2005 році пережив ще одну втрату, поховав свого старшого сина Андрія. Іван Михайлович завжди був доброю опорою дружині, чуйним батьком і дідусем, ніколи не засуджував, завжди підтримував, дбав про мир у родині і з усмішкою вирішував проблеми. Завжди молився про кожного члена сім'ї особисто. Повна відданість Божій справі, щире посвячення і любов до служіння характеризувала цього працюючого Божого виноградаря. Для нього не існувало особистих планів, усе було підпорядковане справі спасіння людей, проповіді Євангелія і служінню знедоленим.

19 березня 2021 р. на 87-му році життя перестало битися серце Івана Баби́ча. Він залишив приклад великої віри і надії. Нехай надія на скору зустріч із ним при Другому приході Христа зігриває і підтримує його дружину, дітей, онуків.

«Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! Так, каже Дух. Вони від праць своїх заспокояться, бо їхні діла ідуть за ними слідом» (Об'явл. 4:13).

Висловлюємо щире співчуття його дружині, дітям, онукам, родині.

З повагою – співпрацівники УУК та видавництва «Джерело життя»

ХОЧУ БЫТЬ ВЕРНОЙ ТЕБЕ вопреки всему

Мой опыт с Богом начался в юности. Хотя в детстве я была крещена в Православной церкви и иногда ходила со своей тетей в Церковь веры евангельской, но была далеко не верующим человеком. На первом курсе института случайно, так мне тогда казалось, попала на одну евангельскую встречу, где услышала библейское пророчество из второй главы книги Даниила. Библейская весть поразила меня, но мой образ жизни не изменился.

Прошел год, и я снова случайно попала в Церковь адвентистов седьмого дня. С этого момента началась перемена в моем мышлении и образе жизни. В детстве меня учили, что воскресенье – особенный день, когда ничего нельзя делать, но я не понимала почему. В Адвентистской церкви меня учили соблюдать субботу, и я приняла это так же просто, как и воскресенье, без доказательства, не углубляясь в причину.

Приняв крещение в Церкви адвентистов, но на тот момент без библейского основания, через некоторое время я попала на воскресное богослужение баптистов. После служения, которое немногим отличалось, на взгляд «новорожденной» адвентистки, ко мне подошли люди разного возраста и, окружив, начали знакомиться. Когда узнали, что я субботница, приложили все усилия, чтобы убедить меня в ложности моего религиозного выбора. Мне особенно запомнилась одна бабушка, которая сказала, что если я работаю в воскресенье, то буду гореть в аду.

С тяжелым сердцем я возвращалась домой. Глаза были полны слез, а мысли – сомнений. Я шла и тихо молилась: «Господи, неужели я совершила ошибку?! Неужели та Церковь, которую я приняла всем сердцем и которая мне нравится, – это не Твоя Церковь? Неужели я ошибаюсь, соблюдая субботу?»

Началась новая неделя, а я не могла дожидаться субботы, чтобы расспросить пастора, почему так важно соблюдать именно субботу, а не воскресенье. Шли дни, приближая субботу. В четверг, убиравая в квартире, я стала вспоминать все библейские тексты о субботе. Это было удивительно: в моем сознании как будто прокручивалась пленка и всплывали тесты из книги Бытие, потом Исход и Исаии. Творение, заповедь, новое небо и новая земля, Иисус, Который святит субботу, апостолы – все выстраивалось в моем сознании в одну цепочку и убеждало меня, что суббота – это святой день, установленный Богом на Земле и на Небе для поклонения, и это постановление вечное и неизменное, пока Сам Бог этого желает.

Мое сердце ликовало от радости, что не человек, а Сам Господь через Свое Слово убедил меня в истинности выбранного пути. Мне хотелось, чтобы быстрее наступила суббота и я пошла в церковь, но уже не для того, чтобы пастор рассеивал мои сомнения, а чтобы делиться своей верой. Господь предоставил мне много возможностей для этого не только в церкви, но и в моей семье, среди студентов и преподавателей в институте, в котором я училась, а потом и на работе.

Один случай мне особо запомнился. Тогда я работала на коллективном сельскохозяйственном предприятии (КСП) заместителем главного бухгалтера и вела документы по консервному цеху. Цех уже не функционировал, и документы были, можно сказать, «законсервированы». Но однажды главный бухгалтер Наталья сказала, что нам необходимо поехать в Хмельницкий на консервный завод для сверки документов. Это была зима. Солнце садилось рано, а поездка была запланирована на пятницу. Меня беспокоило, что мы не справимся с делами до субботы и будет нарушен субботний покой.

Ехать мы должны были машиной моего отца, так как он работал в КСП главным инженером. Когда я поделилась своими переживаниями и спросила у папы, нельзя ли перенести поездку на другой день или отпроситься, родители сильно возмутились. Говорили, что я совсем совесть потеряла, не работаю в субботу, да еще и в пятницу хочу отдыхать.

Тогда я обратилась в молитве к Богу и стала ждать от Него ответа и помощи. Думала, что поездка отменится, потому что не будет бензина, поскольку были 90-е годы, кризис товаров. Но в пятницу в пять утра автомобиль, готовый к поездке, стоял у подъезда. Я снова помолилась: «Господь, я хочу быть верной Тебе. Если бы это была суббота, то я бы точно не поехала. Если Ты видишь, что мы успеем справиться с делами и вернуться до субботы, то благослови эту поездку, а если нет – то помешай!»

Доверившись Господу, я села в машину, и мы отправились в путь. Мы выехали из Житомира. В с. Тетерев к нам присоединилась главный бухгалтер Наталья. А следовали мы мимо нашего КСП в с. Дениши до Хмельницкого. По крайней мере, так было запланировано.

Мы оживленно о чем-то говорили с Наташей, когда я ощутила, что что-то пошло не так. Нашу машину дернуло, а потом понесло в сторону. Боковым зрением я заметила, что за окном что-то летит, оторвавшись от машины. Я очень испугалась за папу, потому что он был сердечником. А он пытался справиться с потерявшим управление автомобилем и одновременно успокоить нас.

Когда машина остановилась на противоположной обочине дороги, по тормозному пути было явно видно, что более 100 метров нас тянуло по встречной полосе трассы областного значения. Господь благословил, что в тот момент не было ни попутного, ни встречного транспорта.

Причиной аварии было заднее колесо, которое оторвалось от машины. Мы нашли колесо и болты, но так и не нашли диска. Папа прикрутил колесо болтами к машине, и, оправившись от шокового состояния, мы сели в автомобиль. Я предложила помолиться перед дальней дорогой, на что папа сказал: «Какая дальняя дорога?! Нам хотя бы до с. Дениши дотянуть!» Туда мы дотянули, пришли на работу, рассказали о случившемся, и все начали удивленно говорить, что мы в рубашке родились, если остались живы.

Когда мы с отцом возвращались домой, он спросил меня: «Ну что, наколдывала?» Я ответила ему: «Папа, ты что?!» На что он уже серьезно сказал: «Значит, Бог действительно не хотел, чтобы мы ехали в Хмельницкий сегодня!»

В Хмельницкий мы так и не попали, но то, что суббота – особенный день у Господа, который нужно начинать святить еще с вечера пятницы, мой папа запомнил на всю жизнь и с этого момента в вопросах веры стал моим союзником.

Слава Господу за то, что Его пути неисповедимы и любящим Бога все содействует ко благу!

Ольга Сич

БЛАГОСЛОВЕННЯ В СЛУЖЕННІ

Хочу поділитися з вами опытом. Недавно у мене появился план по работе с подписчиками в социальной группе в интернете, которые желают пройти уроки по изучению Библии. Для осуществления этого плана мне нужно было около 3000 руб. (это приблизительно 1200 грн). Я решила, когда муж придет с работы, рассказать ему о своих миссионерских планах и попросить необходимую сумму.

Муж вернулся домой, я рассказала о планах и спросила:

– Можно я приобрету вещь, которая мне необходима для работы с подписчиками в интернете?

– Нет, у нас нет лишних денег, – ответил супруг.

Я промолчала и подумала: «Что делаешь? Через себя не перепрыгнешь, мужа надо слушаться». На следующий день на мою банковскую карту пришли деньги – необходимая сумма от неизвестной женщины с подписью: «Пожертвование для семейных

нужд». Я подумала: «Господи, что происходит?! Незнакомые люди жертвуют для меня. Я никому не говорила о своих миссионерских планах. Господи, спасибо Тебе! Ты хочешь, чтобы я приобрела эту вещь для эффективного изучения библейских уроков с подписчиками в интернете».

Я была под впечатлением от произошедшего. Для меня это было чудо. Чем бы я ни занималась, в голове была сумма, переведенная неизвестной сестрой, как благословение на этот проект.

Я не жаловалась Богу, что супруг отказал мне в финансовой помощи, что не могу приобрести необходимую для служения вещь. Я понимала, что должна слушаться мужа, хотя могла бы купить и без его ведома. Когда муж пришел с работы, я рассказала ему, что Сам Бог благословил меня на это служение.

После этого опыта супруг стал положительно относиться к моему служению и теперь сам поддерживает меня в распространении миссионерских газет и уроков по изучению Библии.

На следующий день мне позвонил брат во Христе, который живет в другом городе, и спросил: «Тебе одна сестра из нашей общины перевела деньги. Ты их получила?»

«Да, конечно! Поблагодари ее от меня. У меня произошло чудо», – и я рассказала ему, как Бог ответил на мою молитву об организации служения.

Эта сестра откликнулась на призыв Духа Святого. Слава Богу! Это так чудесно работать на ниве Божьей. Если хочешь всем сердцем служить для Бога, Он Сам откроет Свои финансовые сокровищницы и поможет тебе.

**Татьяна
Клинтук**

«Обирайте слова і не підвищуйте голос.
Квіти ростуть від дощу, а не від грому.»

ДИВОВИЖНИЙ ПОЛІТ

Хочу розповісти, як Бог завжди оберігає і як навчив нас ніколи не забувати молитися, коли вирушаємо в дорогу. Одного разу ми поїхали до міста в гості до мами; це неподалік від нашого селища. Була осінь, ішов невеликий дощ. Ми зібрався виїжджати і через поспіх забули помолитися. Я й донька сіли на переднє сидіння, їй було три роки. Проїхавши половину шляху, раптом згадали, що перед дорогою навіть не помолитися. Ми зупинилися, помолилися і поїхали далі. Несподівано з'явився джип та обігнав нас. Ми навіть не відразу його помітили. Чоловік почав тиснути на гальма, і наш автомобіль почало крутити на трасі так, що він полетів з дороги, оминувши кювет. У ці хвилини польоту ми в авто були ніби в невагомості. Я схопила доньку за капюшон і відірвала його. Приземлилися ми на поле. Коли ми вийшли з авто і побачили, з якої висоти приземлилися, у нас був сильний шок. Нас наче викинуло на поле, і якась невідома сила обережно поставила на землю.

Слава Господу, ми лише сильно перелякалися, не було навіть синців. Я не знаю, як ми не перекинулися догори дном і в автомобіля нічого не зламалося. Ми виїхали з поля і вирушили далі! Це тільки рука Божя зберегла нас!

Після цього нещасного випадку ми ніколи не забуваємо помолитися перед дорогою, віддати своє життя Богу і не садимо дитину на переднє сидіння. Слава нашому Господу за те, що Він нас навчав й оберігає!

**Вікторія
Гелєр**

БОГ не просто так РОЗБУДИВ УНОЧІ

Нещодавно мене наче хтось розбудив о четвертій годині ранку. Я встала, було відчуття, що саме зараз треба молитися, але я не розуміла про що. Я молилася за свою сім'ю, друзів, про служіння, просила Бога благословити новий день і всі обставини цього дня. Молилася близько години і заснула.

Уранці я вирішила випрати килимок, замочила його у ванній. Відкрила воду і пішла готувати сніданок. Подумала, що скоро повернуся і закручу кран. Потім мене відволікла дитина, і я забула, що у ванній біжить вода. Минуло більше години, і раптом у двері стукають двоє чоловіків, сантехніки. Відчиняю двері й чую: «Доброго ранку, ви затопили сусідів. Що у вас відбувається?» Я біжу до ванної кімнати, вони – за мною. Заходжу туди, а у нас все сухо. Вода якимось чином лилася до сусідів по верхом нижче.

Чоловік одразу пішов до сусідів, щоб вибачитися і домовитися про відшкодування збитків, але вони вже залишили скаргу сантехнікам і пішли на роботу. Сантехніки розповіли нам,

що в сусідів зі стелі тече, як з відра. Мій чоловік сумно каже: «Ми віддамо сусідам усі наші заощадження». Ситуація була напружена, а в моєму серці панував Божий мир.

Я вирішила молитися: «Господи, Ти всемогутній Бог, і я знаю, для Тебе немає нічого неможливого. Пошли ангелів, нехай вони висушать воду, і коли повернуться наші сусіди, у їхній квартирі все буде сухо». Чомусь я молилася саме так. Коли протягом дня в моїй голові спливала ця ситуація, я продовжувала молитися: «Господи, я вірю, Ти залишив нам обітницю: чого не попросимо в ім'я Твоє, то нам даси».

Увечері чоловік знову поспішив до сусідів, щоб з'ясувати ситуацію. Вони були вдома. Чоловік почав вибачатися і сказав, що ми оплатимо ремонт. Проте жінка промовила: «Знаєте, коли я йшла на роботу, тут все текло, як із відра. Та коли ми повернулися додому, то не виявили навіть мокрих стін. Усе сухо! Дивовижно. Навіть не знаємо, куди

поділася вода. Тому нічого не потрібно відшкодовувати, не хвилюйтеся, усе добре».

Наш Бог живий і всемогутній. Не бійтеся з Ним розмовляти і довіряти Йому своє повсякденне життя. Він чекає нас протягом дня, бажає спілкуватися. Я дуже рада, що Бог розбудив мене вночі і я чітко зрозуміла: потрібно молитися. Дякую Йому, що відповів на мою молитву!

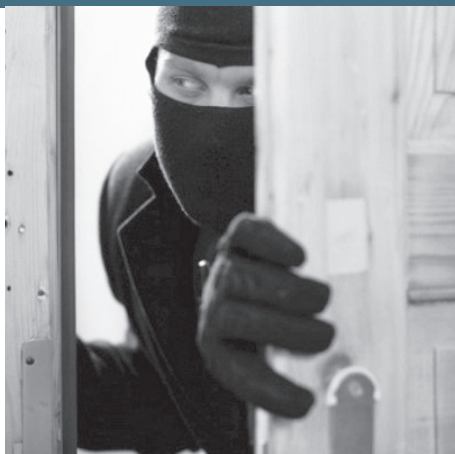
Інна Н.

НЕ КРАДИ...

Деякі люди свідомо чинять гріх і при цьому думають, що вірять у Бога. Дехто з них каже, що вірить у душі, але насправді звертається до Господа дуже рідко, лише коли трапляється щось неочікуване та серйозне. Інші виправдовують свої гріхи обставинами, ситуаціями, тим, що не можуть інакше, бо, якщо не грішитимуть, просто не виживуть. Наприклад, крадії, причому на різних рівнях: від злодіїв, які обкрадають людей у маршрутках, до розкрадачів, що привласнюють бюджетні кошти.

Деякі крадії інколи відвідують церкву і щедро жертвують награвовані кошти на будівництво церковних будівель. Часто вони усвідомлюють, що Бог є, але не бажають пізнавати Його. Вони думають, що все в них попереду, що встигнуть покаятися, але не завжди є така можливість. Життя людини, яку не зупинила Божа заповідь «Не кради», може несподівано обірватися.

Це сталося в розпал полуничного сезону. Самотня жінка вирішила зробити косметичну процедуру – полуничну маску на обличчя. Вона розтовкла полуницю, нанесла її на обличчя і вже зібралася відпочити в кріслі, як раптом почула, що хтось намагається підібрати ключ до її вхідних дверей. Жінка зро-

зуміла, що це квартирний злодій, і в паніці швидко сховалася до найближчої шафи у спальні. Вона почула, як злодій входить до квартири, пересувається кімнатами, відчиняє антресолі, шафи, підходить усе ближче до неї. Коли злодій відчинив двері шафи і побачив пані з полуничною маскою на обличчі, у нього було лише декілька секунд, аби злякатися. Потім він упав мертвий. Його серце не витримало стресу. Боже Слово закликає нас бути уважними до Його Заповідей і не відкладати ні на мить Його заклики до покаяття (див. 2 Кор. 6:2).

Вікторія Ярош

«Дело Евангелия совершается посредством маленьких простых шагов, которые не поражают каким-то величием. Просто они делаются вовремя и зависят от людей, которые делают то, что от них просит Бог.»

Андрей Довгел

Михаил Скобелев

БЕЛЫЙ ГЕНЕРАЛ

Освободитель Болгарии от османского рабства русский военачальник Михаил Скобелев вошел в историю как Белый генерал. Турки прозвали его Ак-паша (Ак-Паша) за появление в сражениях в белом мундире и на белом коне. Белый генерал Скобелев

был верующим, набожным человеком. Он часто и подолгу молился вслух. А еще у Михаила Дмитриевича долгие годы жил говорящий попугай по кличке Кромка. Именно он является главным героем этой истории.

Однажды Скобелеву подарили очень дорогую книгу на военную тематику. После очередного изучения он оставил ее открытой на столе и отправился по своим служебным делам. Когда вернулся, то с ужасом обнаружил, что уникальное, драгоценное и редчайшее издание было порвано в клочья любимым попугаем, который каким-то образом выбрался из клетки. Праведному гневу генерала не было предела. Он схватил мухобойку и стал гоняться за пернатым шкодником с криками: «Убью!»

Виноватая птица ловко залетела за шкаф и там спряталась. Хитро и мудро поступила. Достать ее оттуда не представлялось никакой возможности. Гене-

рал Скобелев, терпеливый и основательный военный, решил дожидаться капитуляции – добровольной сдачи шалуна с повинной. Он сел на диван напротив шкафа и стал терпеливо ждать, когда попугай выберется.

Приблизительно через полчаса из-за шкафа начали доноситься просительно-покаянные слова: «Господи, Иисусе Христе, Сыне Божий, помилуй мя грешного!» Слова молитвы повторялись вновь и вновь: «Господи, Иисусе Христе, помилуй мя грешного!» Попугай Кромка не просто запомнил слова, которые каждый вечер слышал от своего хозяина, он даже скопировал его интонацию. Но самое главное – из своего большого словарного запаса он выбрал самую нужную в тот момент фразу и очень точно ее применил.

Мухобойка выпала из рук шокированного от услышанного генерала. Сердце его дрогнуло и умилось. Бывалый человек, видевший многое в своей сложной жизни, старый воин Михаил Скобелев расчувствовался и заплакал. Потом крикнул попугаю: «Ладно, грешник, вылетай! Ты помилован!» Уже через несколько мгновений умная птица радостно болтала на плече Белого генерала.

«Недостатньо бути деревом у саду Божому. Люди повинні виправдати сподівання Господа і приносити плоди. Він вважає їх відповідальними за все те, що могли би зробити через зміцнюючу Його благодать, але не зробили.»

Е. Уайт. Велика боротьба. С. 601

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.